

triton

Praha / Kroměříž

Petra Štarková
Pirát jménem Šampaňský

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

© Petra Štarková, 2015
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2015
Illustrations © Petr Modlitba, 2015
Cover illustration © Petr Modlitba, 2015
Cover design © Markéta Vydrová, 2015

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-862-7

PETRA
ŠTARKOVÁ

PIRÁT
jménem
Šampaňský

ilustrace
Petr Modlitba

Laskavé
čtení

PETRA
ŠTARKOVÁ

ilustrace
Petr
Modlitba

PIRÁT
jménem
Šampaňský

*„Věnováno synovi Jiřímu,
který námět i velkou část pirátských dobrodružství sám vymyslel,
a tak je vlastně spoluautorem.“*

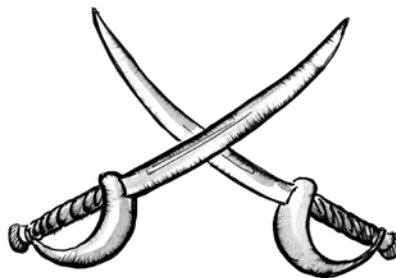
Kapitola 1.

JAK SE PIRÁT OBJEVIL A K ČEMU JE DOBRÉ UMĚT LÉZT NA STROMY

Z hromady spadaneho listí vyplula loď. Byl to nádherný koráb s červenými plachtami, kormidlem a vyřezávanou soškou na přídi. Největší z plachet zdobil pirátský znak – lebka se zkříženými hnáty. Celá loď byla veliká asi jako dětské jízdňí kolo. Rozhrnovala před sebou listí, které se vzdouvalo a vlnilo, jako by to byla mořská hladina.

Na její palubě, na kapitánském můstku, stál pirát. Musel to být pirát, nikdo jiný totiž nenoší na hlavě šátek s lebkami a v ruce dvě pistole, takové dlouhé a vpředu podobné trumpetám, kterým se říká bambitky. Stál tam a zpíval si:

Jo pirát, ten vždycky vyhraje,
protože ze všech nejsilnější je,
taky má loď nejlepší,
a armádu největší,
a ještě navíc trochu fixluje.
Johoho!

Chtěli byste vědět, kde se vzal pirát i s lodí mezi paneláky jednoho brněnského sídliště, které je od nejbližšího moře vzdálené více než šest set kilometrů? Tak tedy poslouchejte:

V měsíci, který se jmenuje listopad, se vždycky zdá, že cesta ze školky trvá moc dlouho. Vede po chodníku podél jednoho velikánského domu, pak z kopce dolů a potom se objeví další panelák se spoustou svítících oken, za kterými určitě bydlí hromada dětí, ale ty teď nejsou venku, protože počasí je tak ošklivé, že se na trávě, v lese ani na hřištích nedá vůbec nic dělat. Už třetí den mrholí, z nebe padají droboučké kapičky a smáčí hromady listů pod kaštany, takže do nich nemůžete skákat ani kopat a válet se v nich už vůbec ne. Navíc je skoro pořád tma. Ráno, když se pospíchá do školek a do škol, není téměř nic vidět a odpoledne, když se děti vrací domů, je to nachlup stejné.

Ale počkat: zdá se, že v té temnotě, zimě, mokru a protivném větru, který zaleze i pod bundu, přece jen někdo po chodníku jde. Je to docela malý kluk, dost velký na to, aby mohl chodit do školky, nebo možná i do školy, ale tak leda do první nebo druhé třídy. Loudá se dva kroky za svou maminkou a popotahuje, zaprvé proto, že má rýmu a ztratil kapsník, a zadruhé je tak trochu smutný. Mrzí ho, že je takové protivné počasí, jakoby naschvál pro všechny kluky a holky, co rádi lezou na prolézačky, plácají bábovky z písku a staví

sněhuláky nebo se koulují, když je sníh, jenomže ten teď nepadá a všude kolem je jen odporové, slizké bahno.

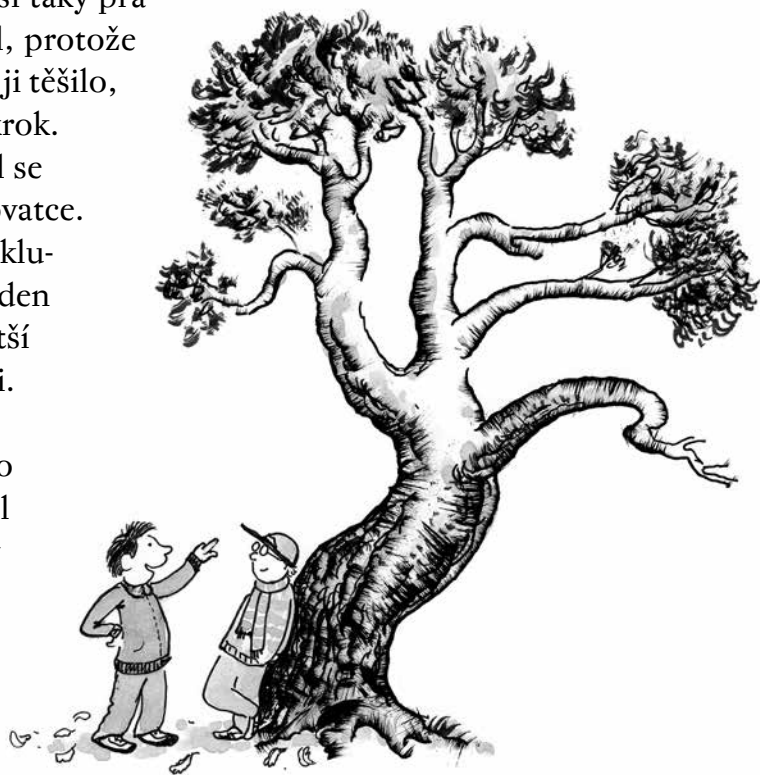
Došli na konec dlouhého domu a přešli na chodník, co vede ke křižovatce, u které stojí osamocený, podivně zakroucený strom.

„Před náma někdo jde,“ zašeptal kluk s nadějí v hlase. Byl by moc rád, kdyby tam v dálce, kde už pro šero není moc vidět, byly nějaké děti. A dokonce se mu zdá, že slyší dětské hlasy.

„Myslíš? Tak si pospěš, třeba je dohoníme,“ usmála se maminka, která, i když jí bylo trochu zima, si taky přála, aby před nimi někdo šel, protože věděla, že Jiřík by byl rád, a jí těšilo, když měl radost. Zrychlili krok.

„Jsou to děti,“ zaradoval se Jiřík, když se blížili ke křižovatce. Na kraji chodníku stáli dva kluci. Oba byli vyšší než on. Jeden o malý kousek a druhý o větší kus. Jiřík se rozběhl za nimi.

„Ahoj, kámo,“ zavolal trochu nesměle na menšího z nich, protože tak to slyšel říkat od dětí, co už chodily do školy, a taky protože nevěděl, co jiného by řekl.

Menší se po něm otočil. „Ahoj,“ povídá váhavě, takže nebylo vůbec jisté, jestli se s ním chce bavit nebo ne.

„Na co hrajete?“ zeptal se Jiřík.

„Na nic. My lezeme na strom. Kdo se dostane nejvýš, bude vůdcem party,“ zahučel kluk a už se na něj ani nepodíval. Svlékl si rukavice a strčil je do kapsy. Pomalu si přitáhl nejbližší větev toho podivného stromu, co stál přímo na křižovatce. Starší ho trochu odstrčil, chytil se větve sám, odrazil se a hop! už se tiskl ke kmeni. Opatrně se postavil na nejspodnější větvě a zkoušel, kudy by se mohl dostat ještě výš.

„To zvládnou taky,“ kasal se menší kluk a drápal se nahoru za ním.

„Vy umíte lézt po stromech?“ zeptal se Jiřík úplně zbytečně, protože bylo nad slunce jasné, že ti dva to dokážou. Zkusil se chytit spodní větvě

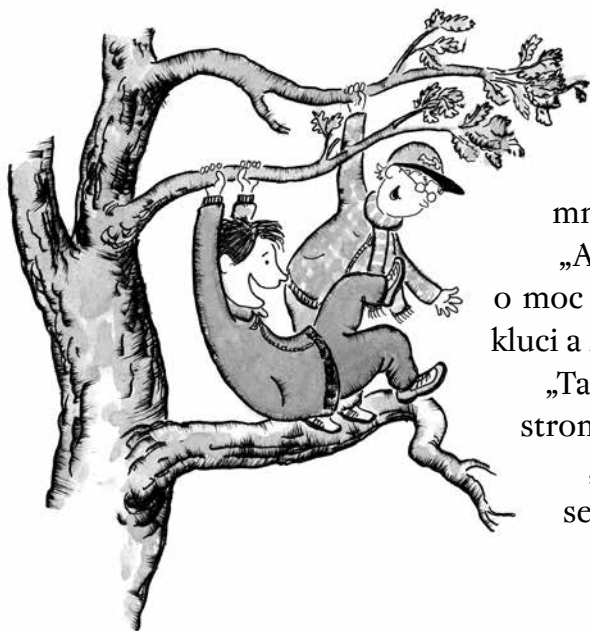
jako oni, jenomže byl o kus menší, takže musel vyskočit, aby se jí vůbec dotkl. Bylo mu rázem jasné, že takhle na žádný strom nevyleze.

„Nechcete jít dolů a hrát si se mnou?“ zkusil nalákat kluky.

„Ani nás nenapadne. Tady nahoře je to o moc lepší. Co bysme dělali dole?“ zasmáli se kluci a začali strom rozhoupávat jako houpačku.

„Tady je to taky parádní, ještě lepší než na stromě,“ vymýšlel si honem Jiřík.

„Kdybys nekecal,“ ušklíbli se kluci a dál se houpali ve větvích. Jiřík se cítil tak osa-

mělý, že to skoro vypadalo, že bude brečet. A to před velkými kluky rozhodně nechtěl.

„Náhodou... já nelžu, abyste věděli. Mám tady tu nejvíc super věc, jakou jste kdy viděli,“ prohlásil a zatvářil se tajemně. Kluci zaváhali. Co když tam ten špunt přece jen objevil něco, kvůli čemu by stálo za to slézt ze stromu?

„A co tam máš?“ zeptali se. Jiřík se začal urychleně rozhlížet kolem sebe. Jenže vůbec nic zajímavého tu nebylo. Co teď?

„Mám tady... mám tady...“ přemýšlel honem, ale ne a ne na něco přijít. „Vidím tady loď,“ řekl nakonec.

„Jo? A komu patří?“ zeptali se ti dva ze stromu pochybovačně.

„Pirátovi přece,“ prohlásil Jiřík už trochu jistěji.

„Pirátovi?“ Kluky to rozesmálo. „On je tu nějaký pirát? Co je to za hlouposti, vždyť nikde není ani kousek moře, tak po čem by asi tak připlaval!“ smáli se, až se strom třásl.

„Náhodou je to pravda! Když říkám, že tady je pirát, tak je tu pirát a s ním pirátská loď a papoušek s páskou přes oko a taky drak, všechny je tu vidím!“ zlobil se Jiřík a strašně moc si přál, aby to byla pravda.

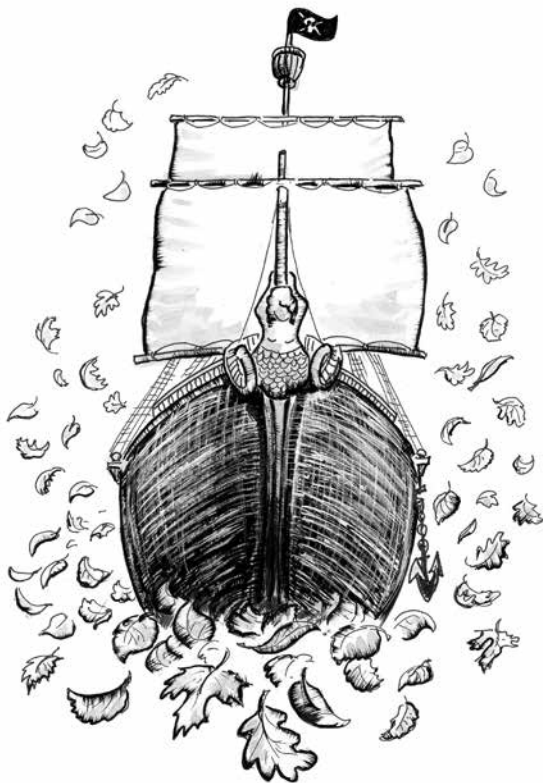
„Papoušek s páskou přes oko! Drak! To snad nemyslíš vážně! Já umřu smíchy! Ani neví, že pásku přes oko nosí piráti, a ne papoušci!“ řehtali se kluci, až málem spadli ze stromu na zem.

„Není to pravda, ale moc bych chtěl, aby byla,“ šeptal si Jiřík sám pro sebe. „Proč to nemůže být pravda?“ zamrzl se. A pak zavřel na malou chvilku oči a vymaloval si v hlavě obrázek lodi a piráta, tak jak to uměl už dávno a jak si hrál, když byl někde, kde nebyly žádné hračky. A vtom se stala zvláštní věc. Smích kluků přerušilo táhlé zahoukání.

„Co to houká? To nebyla tramvaj,“ zpozorněl mladší z nich.

„Tramvaje takhle nehoukají,“ potvrdil starší. Zadívali se dolů, aby zjistili, odkud ten zvuk přichází, a užasli. Z hromady spadaného listí totiž vyplula loď.

JAK SE MLUVÍ S PIRÁTEM A PROČ MÁ PAPOUŠEK PÁSKU PŘES OKO

Nejprve se vynořily špičky stěžňů. Potom plachtoví a pod ním paluba se záchranným kolem připevněným na boku. Loď si klestila cestu ven z kupy barevného listí, které minulý měsíc sfoukal vítr z okolních stromů a které pak lidé nahrnuli na hromadu, aby nepřekáželo. Kluci urychleně slezli ze stromu a teď stáli na chodníku a zírali s otevřenou pusou chvíli na tu nádhernu a chvíli na Jiříka.

„Ty jo... komu to patří? To přece musí někdo řídit, nebo ne?“ ptali se a sbírali odvalu přistoupit k té lodi blíž. Ani se ptát nemuseli, protože v té chvíli se otevřela malá padací dvířka uprostřed lodi a na palubu vystoupil pirát. Opravdický pirát v černém šátku s bílými lebkami, s bambitkami v rukou a papouškem na rameni. Papoušek měl skutečně pásku přes oko. Kluci se lekli a oba najednou dali ruce vzhůru, tak jak se to dělá, když na vás někdo míří střílnou zbraní.

„Ahoj, kámo,“ pozdravil pirát Jiříka, jako by se znali už dlouho a byli kamarádi.

„A... ahoj... kámo,“ odpověděl Jiřík váhavě. Pirát sklonil bambitky k zemi a oba kluci tak mohli vrátit ruce do kapes.

„Ty jsi skutečný pirát? A máš nějaké jméno?“ zajímali se opatrně. Pirát neřekl nic, jen pokývl hlavou směrem k Jiříkovi. Mělo to znamenat, že Jiřík má sám určit, jak se pirát jmenuje, ale Jiřík si nevěděl rady. Zkusil nějaké jméno vymyslet, jenže zrovna moc pirátů neznal, a tak netušil, jak se obvykle jmenují. Nakonec se rozhodl vyslovit to nejtěžší a nejzvláštnější slovo, jaké znal a o kterém nevěděl, jestli něco znamená a co vlastně.

Pronesl tedy odhodlaně: „Jmenuje se Šampaňský.“

Pirát spokojeně přikývl.

„Ano, to je správné pirátské jméno, vlastně to nejlepší, jaké jsem mohl dostat. Jsem Alfons Nostradamus Šampaňský,“ představil se.

„A co vy, jak vám říkají?“

„My nemáme pirátská jména, jen taková obyčejná klučičí,“ řekl starší, „já jsem Kubík a tohle je Davídek, a ten malý nevíme, jak se jmenuje. Začal si s námi hrát teprve před chvílí.“

„Já jsem Jiřík,“ pospíšil si Jiřík, aby nezůstal pozadu za většími kluky.

„A ty jsi opravdu jeho kámoš?“ zeptali se kluci Jiříka se zatajeným dechem. Teď už jim nepřípadal vůbec malý. Vlastně se v té chvíli naurčito rozhodli, že by si s ním chtěli hrát, i když ještě neumí lézt na stromy a je menší než oni a nejspíš ještě ani nechodí do školy.

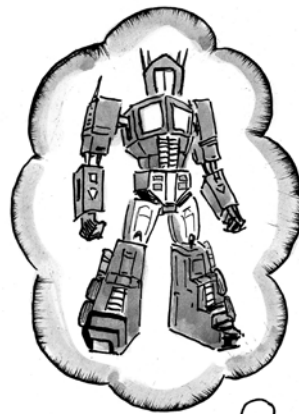
„Asi jo,“ pokrčil rameny Jiřík, jako by to byla úplně samozřejmá věc. „Vždyt jste slyšeli, co říkal.“

„A kde se tady vzal?“ vydechli kluci ještě trošičku ustrašeně. Ono to totiž není jen tak, stát proti skutečnému pirátovi a nebát se ho.

„Jiřík si mě vymyslel, proto jsem tady,“ odpověděl za Jiříka pirát.

„Tý jo... a to se stane jen tak? To je nějaký kouzlo? Objeví se tu všechno, co si vymyslíme? Já bych chtěl třeba Transformera,“ zatoužil starší a zadíval se k parkovišti, které z těch aut se změní ve strašlivé lesklé monstrum, jakých viděl spousty ve filmu, když byli s tátou naposledy v kině.

„A já chci závodáka. Takovýho, jakej byl v Cars – Bleska McQueena,“ sevřel ruce v pěst mladší a moc a moc si přál, aby

teď z druhé hromady zmoklých listů vyrazil závodní rychlostí Blesk McQueen a svezl ho k nejbližší dětské kavárně, kde mají perfektní bazének s balonky, do kterého moc rád skákal, jenže rodiče už dlouho neměli čas

ho tam vzít. Nic takového se však nestalo.

„Tak jednoduché to není,“ pousmál se pirát, „Transformera ani Bleska McQueena jste si nevymysleli vy. Vymyslel je někdo jiný, nějaký návrhář hraček nebo filmový scenárista. Vy jste je viděli v kině nebo v hračkářství, a jen jste si přáli, aby se objevili tady. To ovšem nestačí. Jiřík si mě totiž vymyslel jako první, žádný jiný pirát jménem Šampaňský nikde neexistuje, v reklamě, v kině ani v obchodě s hračkami, v divadle ani v knížce – nikde ho nenajdete. Proto jsem se mohl objevit.“

„Piráty už ale taky někdo vynalezl předtím. Nejste přece jediný na světě,“ namítl Davídek trochu vyčítavě.

„Jenže jsem jediný pirát na světě, který se jmenuje Šampaňský,“ podotkl pirát Šampaňský, „a aby se někdo vymyšlený skutečně objevil, musíš mít velmi dobrou představivost. Jedna věc je si něco vymyslet a druhá umět si to dobře představit,“ dodal trošku učeně, takže mu kluci moc nerozuměli. „Až když zvládneš obojí, tvoje představa může oživnout.“

Kluci posmutněli, ale jen trošičku. Možná chvíli přemítali, koho by si tak narychlo mohli vymyslet, aby se tu objevil taky, jenže je kdovíproč

najednou vůbec nic nového nenapadlo, jen různé příšery a pohádkové bytosti, na které už před nimi přišel někdo jiný.

Obrátili se tedy zpět k pirátovi. „A proč má váš papoušek tu pásku?“ zeptal se Kubík. „To měl nějaký úraz s okem, nebo je to jen proto, že to tak nosí piráti?“

„To má proto, že je pirátský papoušek,“ souhlasil pirát. Papoušek zaskřehotal, jako by chtěl jeho slova potvrdit.

„A taky proto,“ pokračoval Šampaňský, „že to byla dřív moje páska. Dal jsem mu ji, protože je začarovaná nějakým zvláštním kouzlem. Když si ji dám přes oko, nic netrefím.“

„Můžeme si ho pohladit?“ osmělili se kluci.

Pirát se otočil k papouškovi. „Co myslíš, Konráde?“ zeptal se ho.

Vypadalo to, že Konrád není proti. Kluci popošli blíž k lodi, dřepi si na zem, protože loď byla o dost menší než oni, a opatrně si pohladili maličkého papouška, který po celou dobu tiše seděl malému pirátovi na rameni.

„Jmenuje se Konrád?“

„Jenom dnes. Můj papoušek je trochu zvláštní – každý den má totiž jiné jméno. Dneska Konrád, zítra Dragomir a pozítří

třeba Matěj. Vždycky, když jdu spát, nesmím zapomenout vymyslet pro něj jméno na příští den, jinak by se stala strašlivá věc.“

„Jaká?“

„Musel by se vrátit do Papouščí země. To je až za mořem, oceánem a ještě druhým mořem.“

„Aha,“ pochopili kluci, „ty sis ho tam jen vypůjčil?“

„Vypůjčil? Cože?“ vykřikl Šampaňský hromovým hlasem. Vypadalo to, že je pořádně uražený. „Copak jsem nějaká suchozemská krysa, abych si půjčoval papouška? Vy nevíte, kdo dobyl sám celou Papouščí zemi a ve slavné námořní bitvě získal veškerý poklad, který v té zemi byl!?!“

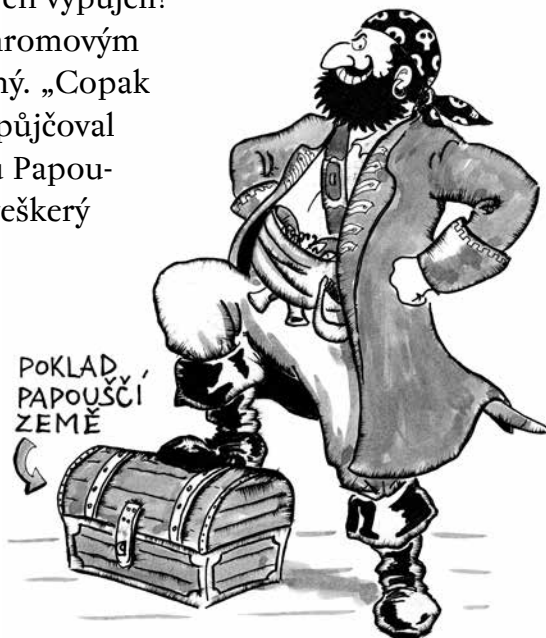
„Ne... nezlobte se,“ snažili se ho uklidnit kluci. „My nevěděli, že jste dobýval cizí země.“

„A jaké země bych asi tak měl dobývat? Svoje?“ broukl pirát ještě trochu rozduřeně, nicméně bylo vidět, že se už moc nezlobí. Byl to naštěstí docela veselý pirát, který se nedovedl dlouho rozčilovat.

„Ty jo... poklad? A kde ho máte?“

„No kde asi,“ povzdychl si Šampaňský smutně, „nejspíš tam, kde všechny poklady – na dně moře.“

„Na dně moře? To znamená, že někdo potopil vaši loď a on tam spadl?“

„Ne, to znamená, že jsem si ho jednou večer zapomněl uklidit. Na moři je to těžké – co si večer neuklidíš dolů do podpalubí, ráno už nenajdeš. Vlny jsou ty nejhorší zlodějky, co znám. Všechno spláchnou a člověk aby pak pořád loupil nové poklady.“

„Škoda,“ povzdychli si kluci, „s takovým pokladem by se daly určitě dělat bezva věci.“

„Například?“ Zdálo se, že by to piráta zajímalo.

„Například vykoupit celý obchod s hračkama,“ napadlo Davídka.

„Když o tom tak přemýšlím, nemohli bychom vám pomoci si ho ze dna oceánu vyzvednout?“ zauvažoval Kubík. Zavládlo ticho. Všichni přemýšleli, jestli a jak by se něco podobného dalo uskutečnit. Ten nápad jim připadal přespříliš nádherný, než aby to mohlo vyjít. Už si začínali myslet, že pirát zavrtí hlavou a bude po všem, protože je s sebou nebude chtít, ale vtom je vyrušil skřehotavý hlas.

„Hallo, hallo!“ zakřičel papoušek.

„On umí mluvit? A proč říká helou helou?“ zeptal se Davídek. „Copak někam telefonuje?“

„Zdraví vás. V Papouščí zemi se totiž mluví anglicky. A anglické Hallo je něco jako české ahoj,“ vysvětlil pirát.

„Já se ve škole taky učím angličtinu. Zkusím si s ním promluvit, můžu?“ dovolil se Kubík a otočil se k papouškovi.

„How are you?“ zeptal se ho.

„I 'm very well,“ odpověděl papoušek.

„Co si to povídáte?“ byli kluci zvědaví.

„Ptal jsem se, jak se má. Moc toho ještě neumím,“ pověděl jim Kubík.

Vtom papoušek poznamenal: „Would you like to see the treasure? It is not lost, it is here.“

Možná, že kdyby Kubík uměl anglicky o něco víc, mohli teď zažít něco zajímavého, jenže on na angličtinu chodil teprve krátce, a tak teď kluci nevěděli, co papoušek říká. Proto se po sobě jen rozpačitě dívali a nevěděli, co říct.

„Tak na co čekáte, račte na palubu!“ zvolal zničehonic pirát právě v okamžiku, kdy je už už napadalo, jestli nezkameněl.

Jenže přesně v tu chvíli uslyšeli i něco jiného: „Jiříku, domů! Davídku, domů! Kubík už taky musí!“

„To snad ne!!!“ rozčilil se Kubík.

„Mami, teď nemůžu, teď ne!!!“ volal Davídek na svou mámu, která přicházela od zastávky. Jiřík jen vzteky zaťal ruce v pěst, jak to měl ve zvyku. Ale nedalo se nic dělat. Museli posbírat všechnu trpělivost, co měli (a že jí moc neměli), a počkat si až do druhého dne. Alespoň se v rychlosti domluvili, že se u stromu zase zítra setkají.

„Ahóóój, budoucí námořníci!“ zamával jim na cestu pirát jménem Šampaňský, jejich nový kamarád a – snad – jednou v budoucnu i jejich pirátský velitel.

„See you tomorrow!“ zakrákal papoušek Konrád.

„Ahóóój, piráte! Ahóóój, kluci!“ pozdravil Jiřík, který už byl zase veselý a těšil se na příští den.

„Tak sis nakonec aspoň trochu pohrál?“ usmála se na něj maminka. Jiřík nadšeně kývl a chytil se jí za ruku.

„Pohrál jsem si úplně parádně,“ odpověděl.

